

L'extensió de la pandèmia de la covid-19 ha dut a la majoria de governs, entre ells al de l'estat espanyol, a declarar l'estat d'alarma i el confinament de la població no dedicada als serveis essencials. Cadascú deu tenir la seva visió d'aquesta època que, de ben segur, marcarà les nostres vides i qui sap si les canviarà. També l'indret on cada persona ha viscut l'aïllament, ha estat diferent i n'ha fet possibles visions diverses, si no oposades. Molt distint ha estat viure aquests mesos en una gran ciutat que fer-ho en un poble. La il·lusió de llibertat de la ciutat, s'ha esvaït entre les quatre parets dels pisos plens de criatures sense escola. I aquells que han tingut la possibilitat han cuitat a traslladar-se a les segones residències, voltades de camps i d'arbredes enfront del mar, provocant a voltes l'airada resposta dels habitants de les viles.

La pandèmia, penso, ens durà immensos canvis. Potser el primer serà un bany d'humilitat. Crèiem que ho podíem tot. Que érem capaços de superar les malalties, fins i tot les més temudes i greus i, vet aquí que un virus semblant al grip, ha posat en escac mat tot el nostre sistema sanitari i el de molts altres països del nostre entorn. Quantes veus no s'han sentit rectificants allò que havien dit dies abans o bé reconeixent

humilment que no sabien per quin camí tirar. O que s'havien equivocat. En alguna ocasió les reaccions de certes administracions (i d'algun president d'una important nació) prenent que si d'ells depengués, ja no quedaria ni rastre de la covid, han resultat tristes, estrafolàries i ridícules. Quina oportunitat no tenies per callar, hem pensat més d'una vegada. Però en general, les actituds han estat d'humilitat, la qual cosa, en un món on tothom sap de tot, és d'agrair.

En la nostra vida quotidiana un dels efectes més significatius de la pandèmia és la modificació de la relació física entre les persones. Ningú es fa petons ni s'abraça en retrobar-se. Ningú es dona aquells paternals copets a l'esquena ni s'agafa del braç, ni s'atansa excessivament per parlar-te. Ningú acarona el cap dels nens. S'ha instaurat una patètica salutació amb els colzes que fa l'efecte que som en un ball de saló i que espero que passat aquest temps desaparegui per sempre. Però estic convençut que les relacions entre les persones, en l'àmbit físic i molt bàsic, seguiran ancorades en la desconfiança i qui sap si s'hi quedaran per sempre. Un alleugeriment en segons quins casos (el d'aquell que creu que la seva popularitat l'obliga a abraçar a tothom qui vegi) però una pena en tants

d'altres: quan veiem que la gent s'aparta del nostre camí o no podem donar el condol als qui han perdut algun familiar. No sé com quedarà això en el futur. Sobretot entre nosaltres que tan donats som a l'efusió i a les seves mostres.

Jo he viscut la pandèmia des de Barcelona i, deixant a part les desastroses conseqüències que l'estat d'aïllament durà a l'economia de la ciutat i al seu model tan excessivament basat en el turisme, penso que hi ha un punt que, almenys a mi, m'ha semblat extraordinàriament positiu i important. És la increïble capacitat que té la naturalesa i la vida per regenerar-se. Durant aquest període

s'han pogut contemplar dofins nedant alegrement en les blaves aigües de les badies de molts dels nostres pobles i ciutats. Fet impensable que només l'aturada del tràfec de barques de potentíssims motors ha fet possible. S'han vist taurons creuant el cap de Creus. Un amic em va explicar que havia vist cabirols pasturant al Baix Camp, els flamencs han fet niu com mai al delta de l'Ebre i els senglars s'ha aventurat fins a una Diagonal buida per buscar menjar. La part dolenta de la qüestió és que tot això només passa quan la nostra espècie es retira, es tanca a casa i deixa d'interferir.

Al principi del confinament, Barcelona es va convertir en una ciutat buida i silenciosa. Més buida i silenciosa que durant el pont del 15 d'agost. A causa de la meva professió he seguit treballant presencialment i he pogut passejar per una ciutat totalment aturada. L'única mostra de presència humana es donava a les vuit del vespre quan la gent sortia a les finestres i als balcons per homenatjar els professionals sanitaris. Fins i tot hi havia qui aprofitava per cantar una cançó o tocar una peça de música, que sonava vibrant i cristal·lina en l'aire de la posta.

Una ciutat sense cotxes ni motos, ni persones discutint a plena veu amb els seus telèfons mòbils. La

Pel confinament inventem jocs...

manca de fum va anar netejant l'aire fins a deixar-lo transparent i clar com ho pot ser en un matí de juny a la muntanya o davant del mar. Els parcs van ser presos pels ocells, que tornaven a cantar, sense interferències, ni cops de clàxon que els confonguessin. Hi ha entesos en ornitologia que diuen haver escoltat els cants nupcials de molts ocells que feia molts anys que no s'escoltaven. Les herbes i les flors han anat creixent al seu antull en una primavera plujosa i lliure.

Quan es va aixecar parcialment el confinament i es començà a permetre fer esport, un cap al tard vaig anar a la carretera de les aigües. La ciutat estesa als nostres peus era tan clara com el vidre. Es veien perfectament els seus relleus, el color del mar. Fins i tot em va semblar que es perfilava la silueta de Mallorca.

Malauradament el tan esperat retorn a la normalitat ens ha dut, entre moltes coses bones, la tornada dels cotxes, les motos i els crits. L'aire enrarit i, de nou, l'expulsió de la vida natural de l'àmbit ciutadà. Una vertadera llàstima, perquè tots plegats hauríem pogut aprendre a tractar la natura amb molta més cura. Pel nostre bé.